

Мики Спилейн

Любовта с „Жената-дракон“

След като онзи хитър симпатяга, фотографът от „Лайф“, вече е изкарал цялата ни историйка наяве, няма никакъв смисъл да си съчиняваме оправдания за всичко онова, което се случи. За някои може и да сме само една банда кретени, но на нас изобщо не ни пука, защото цели две години си карахме луд кеф в нашето тайно общество и в шантавия ни клуб, така че си е живо безобразие, дето всичко изведнъж се съсипа.

Освен това ви съветвам да си спестите определението „шантав“, защото доста ще се позачудите, ако разберете какви големи клечки навличаха униформа за „Жената-дракон“, за да присъствуват на някое от събиранията, а после тайно си скатаваха по таваните същата униформа с надеждата, че ще имат удоволствието пак да бъдат поканени.

Но както всички хубави неща, нямаше начин и това да не свърши. И както с всички хубави неща, беше страхотен зор, докато го постигнем, затова сега не крием от никого нашето тайно общество, а за да ви спестя излишен разход на енергия и любопитство, дори сам ще ви разкажа за него.

Всъщност цялата история започна през октомври 1945, и то знаете ли как? Всички ние се връщахме от доброволна служба в армията и най-големите късметлии от нас усетиха, че джобовите им са пълни с мангизи, а пък край тях е пълно с места, където могат да ги похарчат. Още покъсметлиите – онези, които вече си имаха семейства – веднага се пуснаха по течението на кроткия семеен живот. А пък останалите започнаха да обикалят от място на място, да се срещат с всякакви типове, да посещават клуба „От 20 до 52“, докато накрая си намираха работа и започваха да се чудят как бяха отлетели три-четири години от живота им, без да знаят вече дали да се радват, или да плачат за това, че отново са цивилни.

Та значи такива бяхме и ние – десетимата съпрузи на „Жената-дракон“. Нашата обща съпруга беше бомбардировач В-17, чиято муцунка бе съвсем изпълнена от куршумени дупки, задницата ѝ беше само кръпки, а ставите ѝ бяха толкова разнебитени, че тя скърцаше и стенеше дори когато ѝ беше време за почивка. И все пак нашата съпруга беше истинска красавица. Тя ни изведе и ни върна читави цели осемдесет и два пъти, като на два пъти насмалко не се пожертвува за нас и за нашия живот, но оцеля, защото и ние си я обичахме не по-малко от нея.

Можете да си представите какво ни беше, когато трябваше да я напуснем. Всеки от нас сложи във войнишката си чанта по някакво парченце от нея, целуна осакатеното ѝ тяло и я изостави да плаче по нас със 100-октановите си сълзи, които се стичаха от първия и четвъртия

двигател. Само някой да ни каже, че един самолет не можел да плаче...

Ние обаче също си поплакахме, защото веднага щом я оставихме, едни непознати хора я завлякоха в някакъв далечен затвор в пустинята заедно с други нейни себеподобни, където са я изолирали в отделна килия и са я покрили с пластмасов покров, за да умре по онзи странен начин, по който умират всички самолети.

С нас ли какво стана? Ами ние всички се върнахме по домовете си – в един и същи щат, но в три различни окръга – и се отдадохме на онава бавно разложение, което се нарича живот. Пишихме си, изпращахме си поздравителни картички, напивахме се заедно, дори се будалкахме по телефона понякога, но така или иначе винаги поддържахме връзка помежду си. Като се започне от Ед Парси, задния артилерист, и се стигне до мене, първия пилот, ние всички направихме по няколко бебета, кръщавайки ги един на друг, докато накрая започнахме да забравяме чие дете на кого носеше името.

Всъщност това се отнасяше за всички ни, но не и за Върн Тайс, нашия помощник-пилот, който твърдоглаво отказваше да надене брачните окови, защото не искал да стане като нас. Иначе казано, за него ние бяхме хора, чиито съкровени желания са безмилостно опустошени от жени, които не ставаха толкова за съпруги, колкото за майки, защото наставляваха и възпитаваха съпрузите си по абсолютно същия начин, както и децата си.

Майната му, защо пък да ви повтарям и да ви обяснявам неща, които сигурно са ви до болка познати?

Чарли Крос, механикът, и аз имахме идеята да се хванем с управлението на посевни съоръжения, за които се използваха малки бойни самолети. Нашите жени обаче веднага се развръщяха да си избием подобни мисли от главите и ние се отказахме. Хенри Лусърн, навигаторът, Вик Кабът, радистът, а също и Синкуич Дребоська, артилеристът на дясното крило, бяха решили да патентоват и да произведат електронно снарядонасочващо съоръжение за частни самолети.

В началото това им донесе няколко сериозни скандала, след което те започнаха постепенно да отстъпват уж само за някои, ама все пак важни неща, докато накрая пред разбеснелите се съпруги съвсем се отказаха от начинанието. Излишно е да ви казвам, че скоро след това се намери някакъв тип, който изобрети същото съоръжение и направи от това луди пари, но за всяко споменаване на този случай пред дамичките човек получаваше смразяващ поглед.

Лу Кубитски, другият страничен артилерист, успя да се измъкне

доста по-добре от нас. Преди войната той е бил борец, но жена му направо луд го правеше и при най-малкия намек да се върне към борбата. Затова той взе, че стана бакалин, а когато търговията в града се разрасна, неговият магазин вече бе един от най-големите и той правеше доста добри пари. Беше щастлив, да е жив и здрав човекът, но мразеше бакалниците. Ето защо тайничко обучаваше двама борци, партнираше им понякога в тренировките и така си поддържаше формата.

Джордж Поу, Арни Касъл и Фред Халоуей си останаха търговски агенти в предишната им фирма – „Коустър енд Селиг, Принтърс“, като продължиха да живеят в североизточната част на предградията, помагаша си по съседски и жадно гледаха към небето, когато чуеха шума на витлово двигателче, но демонстративно отказваха да вдигнат глави, ако дочуят звука на реактивни двигатели, сякаш за тях това бяха досадници, които просто им пречеха и ги разсейваха напразно. И двамата си имаха съпруги, преживели покрай тях осемдесет и две бойни операции, а този факт означаваше, че дори само споменаването на думата полет за тези жени звучеше като живо проклетие.

Та значи ето на какво бяхме заприличали ние, десетимата любовници на „Жената-дракон“ – с изключение на един от нас всички ставахме не по-смели, а просто по-стари и по-овехтели. Но когато този един от нас се появяваше отнякъде, за всички ни настъпваше голяма веселба, макар и само за кратък период – стига да можехме да изтърпим едноседмичното ледено мълчание, сухата храна и още някой и друг тормоз, който само разярена жена може да ти докара до главата.

Думата ми всъщност беше за Върн Тайс.

Той навърши тридесет и осем миналата година, но все още си беше в добра форма, косата му само едва-едва се бе прошарила, а по тялото му нямаше и следа от тлъстина – тоест той изглеждаше все така привлекателен, както и преди, а в задния си джоб продължаваше да носи неизменното пакетче ментови бонбони. Беше започнал да се занимава със спекулативни сделки, в които се въртяха доста мръсни пари. Големият му удар бе петдесетпроцентовото спонсориране на едно бродуейско шоу, което стократно му възвръщаше капитала само за година и половина представления. Дали се интересуваше от жени? Ама разбира се, той просто обичаше всички жени. Защо не се е оженил ли? Че малък урок ли му беше нашата злочеста съдба?

Ха-ха. Обаче хич не е смешно.

Ето така стояха нещата до деня, когато старият Върн се изтърси с един бял ягуар, а в колата до него седеше главната актриса от пиесата

„Изборът на Фийлдър“. Тя беше висока руса красавица, цялата покрита с диаманти и скъпи кожи, а смехът ѝ звънтеше като ледени бучки в кристална чаша уиски. Всъщност ако не беше тя за примамка, ние никога нямаше да си проведем нашата срещичка, защото между съпругите ни съществуваше строго споразумение, че никога не бива да ни се позволява да се събираме абсолютно всички заедно по едно и също време.

Елейн Худ обаче подреди нещата чудесно. Всяка от нашите женички искаше да се запознае с това прословуто създание, чийто образ покриваше кориците на най-купуваните списания, а името ѝ през седмица се споменаваше в клюкарските рубрики на почти всички вестници. Умно момче си беше нашият Върн. Той предварително я беше инструктирал за онова, което се очакваше от нея в случая, а после я остави да се оправя сама в това непознато обкръжение от простотия и посредственост:

Само още нещо за нея. Елейн беше готова да започне схватката незабавно. Тя не се зае с бойната си операция предпазливо и отдалече, ни най-малко дори. Това момиченце беше заредило предварително всичките си картечници и така бързо започна тактически маневри, сякаш беше ветеран от бойната авиация с поне петдесет успешни акции. Тя не даде никакъв, ама направо никакъв шанс за съпротива на нашите женички.

Ето защо след вечерята в местния клуб съпругите с удоволствие зарязаха своите момчета поне веднъж свободно да си поседят заедно в бара, за да могат те спокойно и най-подробно да поразпитат Елейн за последните пикантни клюки.

Тъй като беше понеделник, ние се оказахме единствените клиенти на бара. Вдигнахме няколко тоста за доброто старо време, а след това Чарли Крос каза с особена нотка в гласа си:

– Нека да пийнем специално за нашето старо момиче. За „Жената-дракон“, братлета.

Много ясно, ние всички вдигнахме веднага чашите си.

Когато ги оставихме отново пред себе си, Върн се обади:

– Ама ви липсва, а?

– Я не се прави на интересен, тя и на тебе ти липсва! – каза Джордж Поу. – На всички ни липсва. Пък и как иначе? Божичко, момчета, на съм съм изкарал поне хиляда бойни операции с нея, откакто я видях за последен път.

– А не ви ли се иска да я видите пак? – попита Върн.

За повече от десетина секунди настъпи пълна тишина. Ако някой друг беше изгърсил подобно нещо, щяхме, както винаги, да въздъхнем с

тежък копнеж, но този път въпросът беше зададен от Върн. Внезапно всички осъзнахме какво ни се подхвърля. Знаехме го, наистина го знаехме, но още не смеехме да го повярваме съвсем.

Синкуич Дребосъка бавно, ама много бавно се обърна към него и реши да опита с няколко насрещни изстрела.

– Слушай, приятелче, та тя отдавна е отишла някъде за претопяване. А нищо чудно ония там, ракетчиците, да са я гръмнали като въздушна мишена по време на своите учения.

Върн се ухили с безкрайна насмешка:

– Гледай ти! Сериозно ли? Аз се намесих:

– Ей, братле, я намали скоростта по пистата, че нещо не можем да те стигнем. Ти ги мътиш още откакто си пуснал колесари тук. Докладвай бързо какво си направил.

Беше му страшно кеф да ни гледа как остроумничим и се опитваме да измъкнем новината от него, затова продължаваше да изчаква и да нажежава атмосферата. Накрая каза:

– Купих „Жената-дракон“.

– Какво си я направил? – Гласът на Чарли беше изтънял като на врабче.

– Добре си ме чул. Купих я. Направих няколко страхотни сделки и реших да измъкна старото момиче от боклуците. В момента тя е настанена в големия хангар на Лейкморското летище и изглежда по-красива от всякога.

– Иди се гръмни бе! – казах му аз. – Лейкмор отдавна са го зарязали. Нали се наводни и се задръсти с тиня заради оня смахнат проект на правителството. Там самолет не може да мине.

Върн отново се ухили и поклати глава с мъдра умора:

– Знам. Аз я закарах с влекач.

От другия край на бара Ед Парси по навик защитаваеше опашката, казвайки скептично:

– Че то дотам няма път, братле.

Върн отпи от питието си, а после отговори:

– Сега вече има. Купих също и път. От онези стоманени пътеки, дето ги използват за временни писти върху пясък и кал. Свършиха идеална работа.

– Но нали летището Лейкмор е собственост на... – започна Вик Кабът.

Тогава Върн го прекъсна с думите:

– Беше собственост на фамилията Блейкнъшип. Аз обаче го купих

от тях. И сега всичко е напълно уредено и подготвено, и си е само наше.

Не помня точно, но май всички възкликнахме в един глас:

– Наше ли?

Той се разсмя от израженията, които се появиха по лицата ни:

– Естествено. Надявам се, не си въобразявате, че ще пазя старата дама само за себе си.

Хенри Лусърн се опита да каже нещо:

– Но...

– Слушайте – започна да ни обяснява Върн, – нали гледам как гардът ви непрекъснато пада още откакто напуснахме Дамата. Вие всичките сте като деца, на които са взели любимата играчка, но онези женички ей там – той посочи с палец през рамото си – няма да ви я върнат. Е, сега вече на тях им се пишат сериозни главоболия, защото ние отново си имаме общата ни Дама и тя си е само наша.

В такива моменти човек трудно може да каже каквото и да било. Мъчиш се да се сетиш нещо, но така и нищо не ти идва в главата, затова обръщаш едно питие, за да прикриеш своето изумление, а когато усетиш благотворната му топлина да се разлива из тебе, тогава изведнъж картината започва да ти се прояснява. Всички в един глас започнахме възбудено да говорим, потупвахме се по раменете, докато накрая пак се върнахме на болната тема.

На мене ми възложиха задачата да изразя с думи общата ни загриженост, затова аз заявих:

– Има само един проблем, приятелю. Не можем да летим с нея. Горивото и резервните части ще ни струват майка си и баща си, а пък и кой знае дали някой изобщо пак ще ни даде разрешение за пускането ѝ в полет.

– Че кой е казал, че непременно трябва да летим? – попита Върн.

Аз го погледнах, но не можах да кажа нищо. Всъщност и на другите реакцията беше същата. Той се разсмя и каза:

– Братлета, та ние притежаваме най-страхотния клуб, който някой някога е виждал, и то на територията на най-добрата ловна и риболовна област в целия ни щат.

Като се позамислихме малко, видяхме, че той действително беше прав.

Ето така всъщност започна втората сага за „Жената-дракон“.

А пък Елейн Худ наистина изпълни много професионално задачата си. Тя просто намекна, че ако момичетата „случайно биха могли“ да си вземат едноседмични отпуски, тя би желала да ги разведе из големия

град на север от нас. Да бяхте видели само как девет съпруги дружно се залавят с такава охота и единодушие за нещо – направо не е за вярване. Е, ние естествено решихме да се заинатим в началото, за да ги накараме да се поизпотят малко и да пуснат в действие всичките си женски хитринки, но накрая великодушно склонихме да ги пуснем, като ги накарахме да оставят децата при някои от своите роднини, а после вкупом ги изпратихме до гарата.

Същия ден започна и нашият празник. Ние всички се върнахме при най-истинската ни любов, при единствената ни съпруга, „Жената-дракон“. Там, зад остарелите и излющени стени на стария хангар, ние я милвахме и я труфехме, докато тя отново заприлича на истинска красавица, каквато си беше и преди.

Само едно пипване на бутон, и тя оживяваше за нас. Потрепваше, когато докосвахме контролното табло, и ни говореше, щом включвахме микрофона. А благодарение на някакъв незнаен войнишки гений разполагахме и с механизъм, чрез който можехме да стопляме коремчето ѝ през зимата и да го разхлаждаме през лятото.

Тъй като ние вече не бяхме бойци, а любовници за нея, щеше да бъде съвсем в реда на нещата да сменим тоалета на нашата Дама, а пък и по всичко личеше, че тя няма нищо против това. Хареса ѝ, че вече ще си има бар, кокетни газови печки и един огромен хладилник. Масите и столовете също много ѝ подхождаха, а телевизорът изглеждаше така, сякаш винаги си е стоял на това място.

Е как, разбира се, че се постаряхме да запазим и нейния си характерен стил. Никакви крещящи цветове и други подобни безвкусици. С четките погъделичкахме малко кожичката ѝ отвън, за да освежим оригиналните цветове и надписи. Няколко от старите ѝ рани трябваше да се позашият наново, но от това тя се почувствува дори още по-добре.

Само след седмица ние я видяхме да сияе както преди, а след два-три месеца тя беше наша, изцяло наша, за да си я обичаме и да ѝ се радваме така, както пожелаем. Ах, каква прелест беше нашият втори меден месец с нея! Доста преправяния трябваше да претърпят сватбените ни костюми, за да се поберем отново в тях, но важното беше, че успяхме да вземем униформите си обратно, а после почистихме плесента по кожата и лъснахме потъмнелите копчета и пагони.

Слава богу, че ония от „Лайф“ не ни видяха, когато излизахме от старата пристройка с резервни части и инструменти, превърната от нас в гримьорна. Ние се появихме целите в розово, зелено и сивокафяво, а това бяха цветовете на нашите стари парадни униформи от

Американските въздушни сили. Разменяхме си глупави офицерски поздравявания, отдавахме си чест един на друг и се потупвахме по резервните парашути, които висяха на кукички под табелки с нашите имена, а после при пълно затъмнение – почти както при бомбардировка – се промъкнахме обратно в хангара. Изобщо, държахме се така, както някога в Англия, когато знаехме, че швабите са над нас и само дебнат да забележат някоя жертва за прицел.

Щом затворихме вратата зад себе си, Дребосъка попита:

– Целият състав ли е налице?

Тихи отговори се понесоха от уста на уста, отеквайки по някакъв странен начин под купола на този хангар.

– Добре – каза Дребосъка. – Готови за полет тогава.

Върн дръпна шалтера и цялото помещение се огря от светлини, които бяха нарочно така поставени, та ни се стори, че отново се намираме точно там, на площадката, готови за полет.

– Красиво е – каза някой от нас. – Просто е красиво.

И в същия ред, съвсем като през 44-а, ние тръгнахме един след друг, за да се качим на борда на „Жената-дракон“ и да отпразнуваме още веднъж нашата първа брачна нощ с нея, като всеки й носеше по някакъв подарък в израз на любовта си към тази красавица. В действителност това бяха същите онези дреболии и парчетии, които преди години всеки от нас си беше отмъкнал за спомен от нея, и сега нежно ги поставихме на старите им места. А нощта бе изпълнена с любов и уважение към нашата съпруга.

Та значи това беше началото. Само една красавица като нашата Дама можеше да бъде толкова мълчалива и скромна. Но ние, мъжете, не пропускахме да се хвалим с нея, което пък на свой ред изискваше да докажем, че хвалбите ни не са безпочвени. Така не след дълго „Жената-дракон“ вече си имаше лична свита, която по нищо не отстъпваше от тази на кралицата. Естествено, само служители на Американските въздушни сили имаха честта да бъдат поканени на „полет“ с този В-17, но дори и те трябваше да се съобразяват със съответните изисквания при посещенията си тук. Ежедневните распоредения постановяваха, че на борда можеш да се качиш само в подходяща униформа, а онези, които не разполагаха с такава, или взимаха на заем от някой пилот, или пък изнамираха някоя стара и износена.

В едно обаче можете изобщо да не се съмнявате. Никой никога не е оставал разочарован ЮТ посещенията си. Не след дълго и старият хангар се превърна в Свободен клуб както за офицери, така и за сержанти и

редови войници. Там мъжете можеха да си позволят да бъдат мъже според своите собствени разбирания, можеха да преживяват отново и да обсъждат войната така, както те си пожелаеха, изобщо – можеха да забравят за онзи побъркан и досаден свят, който ги чакаше отвън. За тях това място беше фронтова линия, доброволен боен пост и жадуван отпуск.

Никой не се чувствуваше стар тук. Ако ли пък се случеше подобно нещо, той можеше винаги да намери скрито местенце в „Жената-дракон“, а тя щеше да го приласкае, да го утеши и да върне младостта му.

Няма и съмнение, че Върн Тайс много добре знаеше какво точно прави. Заведението имаше страхотен успех и въпреки че цените не бяха високи, войниците разполагаха с доста пари, затова накрая ние се оказахме с такава бомбардировъчна база, каквато нямаше никъде по света. Едва ли ще намерите друг бомбардировач, който да разполага с такъв огромен състав от редници и с толкова много сержанти.

А и едва ли, бога ми, местоположението на друга самолетна база е било пазено в такава строга секретност.

О, можете и да не се съмнявате, че женичките на домашния фронт надушваха, че нещо все пак става. Те ни молеха и ни се подмилкваха да им кажем къде се подвизаваме, но кой нормален мъж на този свят би дал на съпругата си адреса на своята любовница?

Тук трябва да ви кажа, че една жена все пак знаеше съвсем точно какво е положението. И тази жена беше Елейн Худ, която вече правеше голяма кариера в Холивуд – откъсна един Оскар, но така и не можа да откъсне Върн Тайс, независимо от старанията ѝ, а, честна дума, тя действително доста се постара в това отношение.

Върн изобщо не беше наясно, че ситуацията е такава, но ние, женените песове, добре виждахме нещата. Онези, които веднъж са попадали в капана, по-късно си дават сметка за всички грешки и знаят как изглеждат скритите ями.

Едно обаче трябва да ѝ се признае на нашата Елейн. Тя никога не ни предаде. Знаеше всичко за любовницата ни и можеше спокойно да пусне страхотна клюка в града, стига само да поискаше. Сладуранка си беше тя и макар и да не бе непорочно агънце в първа младост, винаги се държеше мило и проявяваше огромно разбиране. Елейн се сприятели с всички съпруги на първия екипаж на Дамата и даже ги сплоти в известен смисъл, защото на тях започна да им доставя удоволствие, когато са заедно, и не само това – те дори се събираха в местното клубче, за да вечерят и да си поприказват за нашия хангар.

Всъщност те дори дадоха съгласието и подкрепата си, когато

Дребосъка, Вик и Хенри изтеглиха всичките си спестявания и започнаха да се занимават с производството на електронно оборудване (ние стигнахме до извода, че женичките го правят просто защото се страхуват да бъдат конкуренция на „Жената-дракон“). Лу Кубитски продаде магазина си, отвори спортна зала и натрупа сума пари. А пък Айрини, неговата съпруга, продаваше билетите за състезанията и дори твърдеше, че тази работа ѝ харесва. Като си помисля само, с всеки от нас се случиха разни приятни промени.

Но нека да се върнем към Хангара на щастието – там, сред мочурищата, където риболовът ставаше все по-богат, уловът на патици също се увеличаваше и сигурно от целия щат щяха да се втурнат към това местенце, ако знаеха, че съществува. То обаче си беше наша тайна и никой от нас нямаше да я издаде. Върн си я караше по старому, но вече не изглеждаше така щастлив, както преди. Личеше му и всички виждахме промяната. Когато „полетът“ ни свършваше и хората от екипажа се отправяха към домашните си каюти, Върн се качваше в ягуара и обикаляше като самотен хищник из града. Понякога отиваше да види Елейн, но след тези срещи всички забелязвахме, че нещо го тормози отвътре. Случваше се дори да се сопне на някоя от женичките ни, за да ги накара да спрат все да го сватосват с Елейн и да ги оставят двамата да си живеят така, както искат. Какво пък, щом като момчето не искаше да се жени, трябваше да го оставят да си живее като весело ергенче от Военновъздушните сили.

Тъкмо по това време, към края на лятото, едновременно се случиха две неща. Елейн приключи с представленията си за сезона в Бродуей, а от Военната авиация решиха да възстановят използването на базата „Елисън Фийлд“, която се намираще на около десетина мили от града. И така, Елейн се настани в един апартамент на Ейвъри роуд, точно на ъгъла зад нас, а военните настаниха петдесет бойни машини F-100 в „Елисън Фийлд“.

Тези огромни въздушни туловища радваха дечурлигата и караха търговците доволно да се усмихват, но за почитателите на витлови двигатели, каквито се смятахме ние, те не бяха нищо повече от варели за адски шум, на които на всичко отгоре им трябваше идиотски дълъг пробег, за да излетят, и десет пъти по-голям, за да спрат след приземяване.

Те направо ни влудяваха, докато стояхме в хангара, защото всеки път, когато някое от тези реактивни чудовища прелиташе над главите ни, нашата „Жена-Дракон“ изведнъж изглеждаше толкова състарена, а това вече никой от нас не можеше да понесе. Стана дори така, че

веднъж срещнахме на улицата едно от техните наперени пилотчета и така го скастрихме, че въпреки синята парадна униформа той се сви като начинаещо кадетче.

Мисля си, че ако я нямахме атракцията на шоуто „Върн Тайс – Елейн Худ“, ние вече щяхме да сме усетили нормалната пилотска преумора, но те двамата ни показваха такава „въздушна акробатика“, каквато едва ли някой е виждал в живота си. Всички с изключение на Върн бяха наясно, че това е любов, но той – дори и да го е знаел – продължаваше да се държи резервирано и предпазливо с Елейн, сякаш тя му мислеше нещо лошо. На него му доставяше удоволствие самата схватка, ученическата тръпка в цялата история, но щом положението започваше да става по-сериозно, той подвиваше опашка и хукваше в обратна посока.

Всъщност моята съпруга определи положението най-точно. Върн отново беше събрал старата дружина и сега се страхуваше, че един евентуален брак с Елейн би бил за него нещо като абсурден скок със спасителен парашут, и то малко преди успешно кацане след редовен полет. Тя щеше да го замъкне в Холивуд или пък обратно в Бродуей без дори да му даде време за прощална целувка с неговата истинска и най-вярна красавица в хангара, а това вече той нямаше да понесе.

Беше средата на есента, когато събитията достигнаха връхната си точка. Елейн и Върн накрая теглиха окончателно чертата и доколкото разбрах – от един случайно подслушай телефонен разговор, – тя се връщаше в Холивуд, за да снима някакъв филм, а Върн си оставаше непоклатимо с нас. Аз пузнах новината в обрат, защото ние всички симпатизирахме на Елейн и не ни беше приятно да гледаме как Върн безпътно обикаля заведенията, след като вместо това можеше просто да се ожени.

Той твърдеше, че Елейн само си е търсела да лапне някой балама, но знаех, че дрънка глупости, макар и да не искаше да си го признае. Та значи така стояха нещата в онази вечер, на празненството по случай нашата годишнина. Цялата ескадрила се беше събрала да поздрави Върн. Не ни пукаше дори че между тях има досадници от „Елисън Фийлд“ – всички бяхме там, за да вдигнем наздравница за нашата безпределно вярна любима, „Жената-дракон“, която беше най-, ама без преувеличение, най-красивата на този свят.

Ей, а празненството беше направо супер! Уолдоу Кейси и братята Стефано бяха домъкнали със себе си шестима пилоти от нашата гвардия, които обаче вече се кланяха на новите машини – вярно, че както всеки новодошъл при нас, в началото и те се чувстваха бая неловко в

старите си униформи. Въпреки това никога не съм виждал някой да се весели с толкова кеф и непринуденост като тях.

Ех, ама само като се сетя какво беше! Към осем часа веселбата ни бе във вихъра си – „летяхме“ в хангара, сразявахме враговете и печелехме битки за себе си, хващахме се за всяка дреболия като за нещо изключително сериозно.

В един момент въздухът над главите ни се процепа от адския трясък на някакъв реактивен. За секунди всички замлъкнаха.

Трябва да е било около половин час по-късно, когато телефонът извънтя, Дребосъка го вдигна, а после неуверено се насочи към Върн, който разговаряше с мене, и му каза:

– Върн, тебе търсят.

В случая никой, ама абсолютно никой друг освен членовете на екипажа ни не знаеше този телефон, а пък и всички те бяха на празненството. Значи оставаше да е Елейн. Забелязах как Върн присви устни и само поклати глава веднъж в знак на отрицание:

– Кажй й, че ме няма, Дребосък.

Тогава обаче и Дребосъка поклати глава в израз на несъгласие:

– А, не, този път не аз, приятелче! Каза, че иска да говори лично с тебе, защото било нещо важно. Пък и доста ме смути, в интерес на истината.

Върн се намръщи:

– Защо?

– Слушай, братле – отговори Дребосъка. – Тази жена откога е започнала да си служи с войнишки жаргон? Най-добре иди ти да се разбереш с нея.

Върн отново се смръщи, сви рамене примирително, взе слушалката, а после си пое дълбоко въздух и каза:

– Слушам те, пиленце.

Цялата ситуация стана доста смешна, защото телефонът беше свързан с високоговорителите, както си беше по време на презокеанските ни полети, а така всеки в самолета можеше спокойно да чуе разговора.

Елейн му отвърна така бързо и рязко, сякаш се беше приготвила да го ухапе:

– Едно от момчетата от „Елисън“ е скочило след неуспешно излитане.

– Че какво от това, Военната авиация да си му бере грижата. Нали сега си имат автономни права.

Неволно всички спряха да говорят. Мълчаха така, сякаш очакваха

да падне бомба, но не знаеха дали да останат по местата си, или да се разбягат.

– Слушай, твърдоглавецо проклети – каза тя. – Я вземи и погледни нашивките, които носиш.

Всеки изведнъж погледна към собствената си униформа.

– Момчето е носило същите нашивки като твоите, макар да е с едно поколение по-младо от тебе. Този човек е един от вашите. Нима не можеш да проумееш това?

– Добре де, но ние какво можем да...

– Той е скочил някъде из онова проклето мочурище, което вие, големите герои, наричате свой дом. Сега сигурно лежи безпомощен по средата на тази пустош, а може и да е ранен.

– Добре, добре, сладурче, но какво в случая трябва да направя аз?

– Какво да направиш? Ами направи нещо, каквото и да е, по дяволите! Вече толкова време си водите там вашата война, че сигурно сте се събрали само герои, а героите трябва да знаят как се постъпва в такива моменти. Нали сте все офицери? Нали сте все признати майстори? Защо не вземете скапаната си щайга и не...

– Добре, добре, миличка, тук вече си затвори устата. Думите ти се чуват високо и ясно по високоговорителите, няма да ти позволя да се нахвърляш върху старото ни момиче. Къде се намираш в момента?

– В „Елисън“. Тук до мене е съпругата на момчето. Те са ми съседни.

– Къде по-точно в „Елисън“?

– На пистата за излитане – чу се от високоговорителя. Гласът ѝ вече беше малко по-кротък.

– Ясно, миличка, само се успокой. Има ли някакъв шанс да се свържеш с щаба на базата?

– Ще намеря начин.

– Добре, обади ни се после оттам, а дотогава ние ще сме измислили нещо.

Тя затвори още преди той да свърши, а когато се огледахме наоколо, видяхме край себе си само една маса освирепели лица. В този момент сякаш героите бяха изчезнали – всички отново си бяха обикновени месари, пекари и свещари със заформящи се шкембенца и оплешивели темета, но така или иначе им личеше, че още не са свикнали с цивилния живот. Върн бавно заговори.

– Господа – само каза той. После млъкна.

Те станаха и го наобиколиха – героите отново бяха тук. Всички бяха ухилени с такива дяволски усмивки, каквито едва ли някога сте

виждали. Килнаха самоуверено шапките си на различни страни, а това вече значеше, че са в пълна готовност. В най-буквалния смисъл на думата те бяха в пълна готовност.

– Нашето положение в случая е доста особено – продължи Върн. – Бих си позволил дори да кажа, че ние сме единствените живи хора, които познават добре района на мочурищата. Тези мочурища са отскоро, така че на практика други хора с опит няма.

Чух, че Джоунси се разсмя, а после каза:

– Дявол да го вземе, ако знаеш само колко пъти съм обиколил тия места да дебна костур преди разсъмване.

– Знам – отговори му Върн. – Но тази нощ няма луна.

Хенри Лусърн, нашият стар навигатор, каза:

– Тръгваме веднага, мой човек. Само трябва да се разделим на групи.

Точно в този момент телефонът иззвъня. Елейн почти се задъхваше, докато ни говореше, защото направо беше влетяла в шаба и сега над главата ѝ стоеше командирът на базата. Пискливият му глас се чуваше през високоговорителите. Тогава Папи Томпсън, който държеше големия магазин „Ей енд Пи“, но през войната беше генерал – и действително имаше глас, подходящ на един генерал, – се приближи към телефона и каза на Върн:

– Дай ми аз да говоря.

Той каза на Елейн да го свърже с командира и она веднага започна яростно да говори, но изведнъж млъкна, когато Папи каза:

– Тук е генерал Томпсън от 413-а дивизия.

Тя, 413-а, беше разформирана още през войната, но пък командуваният офицер насреща не знаеше това, а и не му стискаше да спори с един генерал. Папи продължи:

– Искам да знам какви машини имате поддръка в момента. Някакви хеликоптери?

– Ами да, сър. Имаме един, но той е със специално предназначение.

– Вървете по дяволите. Не искам да чувам за никакви специални предназначения. До тридесет минути искам хеликоптерът да е готов за полет. Ясно?

– Тъй вярно, сър, тъй вярно – почти заекваше командирът. – Но, сър, къде точно се намирате вие?

– Заедно с моите хора аз съм тук, в мочурището, където е паднало това момче. Искам вие незабавно да вдигнете и вашите хора в пълна готовност. Оставете връзката отворена – момичето, което е при вас, ще

стои до телефона и ще ви предава моите заповеди. Искам вие веднага да повтаряте гласно всяка моя заповед. Ясно ли е какво казах – да повтаряте гласно заповедите ми. Не приемам никакви извинения за погрешно разбрани заповеди. Това ясно ли е също?

Дотук добре, съобщението явно беше прието точно. Чу се как гласът на командира от другата страна на линията постепенно заглъхна – сега всичко беше в наши ръце. Никой дори не помисли да се преоблича. Веднага поставихме на линия плоскодънните спортни лодки по края на мочурището, а след не повече от пет минути те вече бяха натоварени и с необходимите ни принадлежности.

Качихме се по трима-четирима в лодките – някои от тях бяха с весла, а други с малки електродвигателчета. Най-отпред в лодката седеше по един с прожектор, а до него пък имаше по някой с дълга кука, чрез която разчистваше пътя както от надвисналите хрусталаци, така и от водните змии наоколо.

Върн даде на Папи един списък на необходимите ни за операцията неща, а Папи ги съобщи по телефона на Елейн. Линейка, лекари, въжета, електрически триони и дузина други неща. Тя ги предаваше на командира, а той пък наново прочиташе целия списък на глас.

От другата страна на стаята се чу радиото, което досега беше заглушавано от шума и суматохата наоколо. Предаваха специално съобщение. Никой не знаел как, но сигурно благодарение на обичайната експедитивност на Военната авиация, цяла спасителна група, предвождана лично от генерал, вече била в района на мочурищата, за да търси изчезналия пилот.

Ние се ухилихме на съобщението, но лицата ни бяха някак натъжени, защото всички знаехме, че в известен смисъл това беше нашият край.

Но да бяхте видели само какъв задружен отбор бяха сладката Елейн и Върн! Сякаш цял живот се бяха упражнявали за това. Изпратихме Кърли Мейсън и Хари Стампа да направляват кацането на спасителните екипажи, които идваха на помощ, защото без водачи на земята те никога нямаше да успеят да кацнат. По-късно трябваше да пратим дори още десетина човека, за да обозначат пътя под тях и да им помогнат да забележат специалните настилки. Много преди това тревата беше прераснала между пукнатините по стоманата и човек трудно можеше да различи къде е платното и къде – мочурището.

Сега си мисля, че сигурно им е било доста странно на тези момчета от Военната авиация. Били са почти като в сън. Там, сред нас – офицери

и доброволци, работещи рамо до рамо, с ръкавици на ръцете, натруфени в униформи, излезли от употреба години преди това. Сигурно изведнъж са се почувствували в някакъв измислен свят.

На пилотчетата от спасителните екипажи направо им увиснаха чететата, когато откриха, че пред себе си имат ветерани с поне петдесет успешни бойни акции зад гърба си, чиито ревери са накичени от горе до долу с медали за храброст. Но разликите между нас бързо се заличиха. Не след дълго потта и калта направи всички ни почти еднакви на вид.

Малко след 11 часа Джоунси откри момчето край своята любима дупка за костури. То висеше между клоните на едно дърво, оплетено във въжетата на своя парашут. Джоунси не можа веднага да различи дали момчето е живо или умряло. Беше настъпило пълно мълчание, когато Чарли и Ед се приближиха с още два прожектора и Чарли заяви, че момчето мърда. В този момент всички нададоха един мощен вик на неподправена радост.

Едва тогава Чарли ни каза и лошата новина. До момчето не можеше да се стигне само с помощта на няколко сигнални прожектора, а що се отнася до спасителните екипажи – в случая те също бяха безсилни. Щеше да ни отнеме поне още няколко часа, за да пригодим нещо за спасяването му.

Трябваше да се случи. Всички предчувствахме, че един ден щеше да се случи.

Струва ми се всъщност, че тя през цялото време просто е очаквала да се случи именно нещо подобно.

Казахме на Чарли да изчака малко и накарахме момчетата от Военната авиация да отворят вратите на хангара – врати, за които ние не сме и предполагали, че един ден пак ще бъдат отворени. После Върн каза на Елейн:

– Изчакай така на телефона, миличка, защото сега де чуеш най-сладката любовна песен, която изобщо може да съществува.

Тогава ние двамата се качихме в „Жената-дракон“, прегледахме набързо техническия справочник, а когато аз казах: „Готови за старт!“, Върн натисна лоста.

Бога ми, тя наистина започна тихичко да припява. Въпреки четирите си огромни двигателя тя просто ни пееше. После ние широко отворихме очите й, като включихме светлините за приземяване, и тя озари цялото мочурище. Да бяхте видели само израженията им, когато наблюдаваха как нашата мила Дама се събужда и излиза от покоите си. Подозирам, че им се е сторило като халюцинация с динозавър, защото едва

ли някой е могъл да повярва на очите си. Точно в този момент Дамата беше една жива, огнедишаща кукла, която показваше изпитаните си възможности, грижеше се за своите момчета и беше решила да направи своето коронно представление – последното и най-грандиозното.

Там долу, сред всички тия зяпачи, имаше и някои, които не бяха толкова млади. От пилотската си кабина аз забелязах как именно те набързо избърсаха внезапно насълзените си очи и веднага разбрах, че обичаха нашата красавица не по-малко от нас самите.

Върн отиде до телефона и каза на Папи да повдигне малко опасна част, после те успяха някак си да завъртят в полукръг нашето момиче, при което среднощният мрак изведнъж се превърна в утринен блясък, а четирите огромни двигателя поеха ролята на мощни генератори на светлина, необходима за спасяването на човешки живот.

Спасителните групи стигнаха до мястото с помощта на електрическите триони, прорязвайки пътя си до висящото на дървото момче, като в същото време повдигателни уреди, подпрени в редица край брега, привързваха назад останалите храсти. Но това така и не се оказа достатъчно.

Трябваше да се използва и хеликоптерът, за да го измъкнат. Върн упъти пилота как точно да стигне до дървото, после Чарли Крос и Ед заедно с един лекар, който беше в хеликоптера, спуснаха носилка, измъкнаха хлапака и всичко свърши така... така внезапно... както всъщност започна. Или по-точно – основното беше свършено. Върнахме нашата Дама обратно в покоите ѝ, но тя съвсем не беше същата. Беше изплескана с кал и мръсотия от мочурището чак до корема, но ние всички я целунахме нежно – дори и онези наперени пикльовци от Военната авиация, както и двамата по-възрастни мъже, които го направиха с истинска мъка, защото никак не им се искаше да я напускат, – а после отидохме в хангара, за да счупим чашите по стар обичай в огнището. Войната беше приключила.

Та именно тогава всъщност ни е открил онзи фотограф от „Лайф“. Представа си нямам откъде се е взел там, но беше нащракал сума ти снимки. А кой друг освен ние на тези снимки – две поколения мъже, които пият за старото момиче в хангара зад тях. Ей, ама голяма история стана от новината за нашето тайно общество – обществото на любовниците на В-17, които невинно се бяха веселили, както в доброто старо време.

Пък и друго – вече трябваше да разкрием тайната пред своите женички, но изобщо не си мислете, че сме направили дружество по шев и

кройка там, защото това си е чисто мъжки клуб, в който човек винаги може да се отърве от жените само като им подхвърли, че ще има лекция по сексуални въпроси. Всъщност момичетата не се държаха никак зле. Те дори го приеха доста нормално. Ако понякога ставаха свадливи, ние просто посочвахме многозначително с пръст към нашата красива кукличка, осветена от цветни прожектори в дъното на хангара. Никой нямаше право да проявява неуважение към „Жената-дракон“, още по-малко пък в собствения ѝ дом.

О, ама как забравих да ви кажа! Онези от новите подразделения на Военната авиация, дето се бяха настанили в „Елисън“, организираха благодарствено празненство в наша чест, а после измъкнаха нашата Дама от калта и я сложиха в хангар, чиято вътрешност, бога ми, е украсена с най-красивите „реликви“ от войната, които някога сте виждали.

Върн ли? Голям майтап! Той и Елейн се ожениха и точно на сватбата им стана голямо шоу. Те направиха сватбената церемония в хангара, а аз им бях кум. Но когато Елейн се появи от дъното на коридора, вървейки между кордона от хора край „Жената-дракон“, Върн само дето не падна от изненада, защото вместо сватбена рокля тя носеше униформата си от войната през 44а – костюм в розово и зелено на медицинска сестра от армията, а на всичкото отгоре имаше и по-висок чин от Върн.

Първото нещо, което Върн направи след приключването на церемонията, беше да измоли от Папи да го повиши в чин, за да има право да се разпорежда с булката си. После се обърна и заговорнически намигна на „Жената-дракон“.

А пък да пукна, ако и тя не му намигна!

КРАЙ

© 1962 Мики Спилейн
© 1993 Анжела Лазарова-Петрова, превод от английски

Mickey Spillane
The Affair with the Dragon Lady, 1962

Сканиране, разпознаване и редакция: Voman, 2008

Публикация:

Мики Спилейн. Аз, единакът!
Първо издание

Превод от английски Лъчезар Живин, Анжела Лазарова
Редактор Милена Попова
Художник Борислав Ждребев
Компютърен дизайн Матей Тошков
Коректор Нина Иванова

Формат 84×108/32. Печатни коли 9. Цена: 17 лв.

ИК „Д. Яков“, София, 1993
Печат ДФ „Абагар“ – печатница В. Търново
с/о „АЛЕТЕЯ“, София

Me, Hood!, A Corgi book
Transworld Publishers Ltd., 1963, London

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4972>]